
a személytelenség állapotai

SINKOVITS PÉTER

NÉGY ÓRÁVAL...

négy órával a halál után
elkészül a végső számadás
mi volt s mi lett
megkorbácsolt akaratod meddig vitt előre

négy órával a halál után
elkészül a végső számadás
nincs vörös és nincs kék
a fák hajladozása egy ponton elakad

van úgy
hogy egy szót életünkben nem ejtünk ki
mondjuk: kaméleon
négy órával a halál után jut eszedbe a szó
suttogni próbálsz
állkapcsod kissé megmozdul:
kaméleon
kaméleon

de nem érti már senki
a ki nem mondott szavak iszonyú vértócsái

négy órával a halál után
elkészül a végső számadás
mi volt s mi lett
a koldus
finom mozdulattal
kalapjába ejti az utolsó aranypénzt
mellette valami elsuhan
utánanéz

négy órával a halál után

HONFOGLALÁS

akkor már mögöttünk volt az eltévedt fákat simogató
fájdalomba görcsösült dac és lassú felhők jelezték
utunk bizonytalan pontjára érkezett s én először mondtam népemnek
a dalt is befejezhetjük remegő ajkunk már nem bírja a harcot
a térdeplő éjszakák következnak bizony
és lassan letelepedtünk a párás fűveken

mindenki gyorsan álomba húzódott az arcokon kirajzolódtak
az eljövendő halál kemény-szomorú vonásai no de az örök az örök
azért teljesítették a kiszabott feladatot habár tudták a cél
most főlősleges színjáték de örültek a cselnek

és már számlálatlanok a napok

egy barlangban húzódtunk meg ruháink ne mondjam ázóttak és
szakadozottak a gyerekek is fáradtak nagyon s mindenki a fáklya
köré ült akkor jelezték az őrszemek a seregek közeledtét s az anyák
gyorsan szoptatni kezdték csöndben maradunk szóltam s a férfiak
dűnnyögve visszaültek hajnalban kezdődött az ütközet
forró eső csobogott a lovak lobogó sörényén mi bentről néztük
sokáig tartott a harc s másnap újra s azután megint
ne mondjam mindenütt vér
az utolsó sebesülteket befogadtuk

s a lassú télnek is vége lett

tavasszal akkor kijöttünk s megépültek a cölöpházak a nők gyékényt
fontak a szüret pedig igazán bő termést hozott s ekkor
mondtam népemnek mindennek még csak a kezdetén vagyunk

MA

ma este
kastélyomban
a zongora egyedül marad
a lugasban
suhanó harang-szoknya-rézmetszetei
a véletlen örömeinek

LILIOM-VÁLTOZÁS

mily lázadás lenne most elmondani
mily kín lenne most elhallgatni
de miért is ne folytathatnám kedves
hisz lényegében ismered a történetet
láttad az esős-őszi tengert
a pincérek összeszedték a még kinn maradt terítőket
a sikátorokból pedig lassan csobogott le a szennyes áradat
év-hordalék-maradványok...
a falakon fekete plakátok lengedeztek

valami gyülekezeten tartottam bevezető előadást
előzőleg üdvözöltem a külföldi vendégeket
az ideges tanárt és nagyképű tanítványait
majd akaratlanul is melléd ültem
ismertelek-ismerlek ismertél-ismersz
egy óvatlan pillanatban elhagytuk a többieket
a parton
Charles August Boehmerről és Paul Bassange-ról meséltem neked
az ékszerészekről ha jól emlékszem
meg a Rezzonico-palota kiállításairól
előttünk lassított-film-típegéssel haladtak el
a fekete halászok
közben egyre sötétült
törött hintaszékek heverték szerteszét
a falakon mindenütt fekete plakátok lengedeztek
és a fekete eső egyre csapkodta a tenger dús-örvénylő hullámain
még nincs kedvem hazamenni mondtad és betértünk valahová
keskeny ajkú pincérnők hozták a bort
mi pedig tudatosan az ájulásig ittunk
otthon valaki fekete lepedőt terített az ágyra
de nem bántottuk-bántuk

másnap már korán felsorakozott a kivégző osztag
sietnünk kellett s erre volt is lehetőség
hisz akkor már megérkeztek a moment-musical-pattogó-lovacskái
a bilincsbe vert katonák pedig nehezen tudtak követni bennünket
egymás után hagytuk el a tornyokat
s mikor a huszonhetedikhez értünk
a golyók már szárnytalan bogarakként hullottak le mögöttünk

talán a küzdelem görcseiből feloldódott
személytelenség — mondtad
ahogy visszaneztünk
lassan beszűkültek a folyók
(csónaknyi árkokban csorog az indulat)
a nagy hajók
szépen
oldalukra dőltek

talán itt kellett volna kezdeni mondtad
ahogy a huszonhetedik torony szelíd kertjében
leült az egyik nyugágyra
és magadhoz vontál egy fénylő liliumot

DUKE ELLINGTON

már nem is figyelek rád
Duke Ellington
dolgozok én napjában eleget
meg különben is észrevettem
az előbb egyszerűen kihagytál egy triolát
s utána csak úgy hányavetien kipótoltad
egy rossz moll-akkorddal
legyintettél majd felálltál
és üvöltöttél valamit angol nyelven
harsogón

a közönség azt mindig szereti
mindegy hogy mit mondasz
my way is to begin with the beginning
de mondhatnád azt is hogy
Halló New York
de úgy jó erősen meg karlengetéssel
H!a!!l!o!N!e!w!Y!o!r!k!
de minek fecsegjek erről hiszen érted te ezt
te Ellington!
te plakát!
s ez az ál-orfeumi zene.....
..... kicsiszolt-émelygős harmónia
megjátszott improvizáció
beütemezett mosoly
jól időzített Halló New York-ok.....

persze azért kell ez nekünk
amikor a szövöszékek zúgásától
a vályog-sár cuppogásától
a kő csikorgásától
az izzó vas cipelésétől
a gondolkodástól

.....
tehát mindezek után megjelenysz a pódiumon
te aki már megtalálható vagy a Zenei kistükörben is
az 1652-es pontnál
Edward Kennedy („Duke”) ELLINGTON néven
és csupa szépeket írnak rólad...
tehát rád irányítják a reflektorok fényeit
és már látni véljük:
pampák-indiánok-az első vasútvonal (ó)-bankok-üzletek-dollár
te pedig diadalmasan mosolyogsz ezer ráncaiddal
te Ellington!
te plakát!

jártál te már sikátorok között
te Ellington
végigsétáltál-e úgy hajnalban
a külvárosi kopott-sárga-szürke gyárépületek előtt
a lehullott vakolat helyén maradt fal-térképeket megjegyezted-e
és ráütöttél-e 73 évcd alatt a zongorára
úgy ököllel

ÖKÖLLEL ELLINGTON
nem sajnálva az átkozott billentyűket
és sirtál-e azután mindezt mélyen megbánva
és sirtál-e azután mindezt mélyen megbánva
nem sajnálva az átkozott billentyűket

ÖKÖLLEL ELLINGTON
úgy ököllel
és ráütöttél-e 73 évcd alatt a zongorára
a lehullott vakolat helyén maradt fal-térképeket megjegyezted-e
a külvárosi kopott-sárga-szürke gyárépületek előtt
végigsétáltál-e úgy hajnalban
te Ellington
jártál te már sikátorok között

TE ELLINGTON
TE PLAKÁT